

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Jakuba Camrdy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatelů: **a) RNDr. J. J., b) MUDr. Ing. J. S.**, proti odpůrcům: **1) Státní volební komise** se sídlem nám. Hrdinů 4, Praha 4, **2) Ing. Miloš Zeman, CSc.**, bytem Brdičkova 9, Praha 13, **3) Ing. Vratislav Mynář**, bytem Osvětimany 274, odpůrci 2) a 3) zastoupeni JUDr. Janem Vondráčkem, advokátem se sídlem Zbraslavské nám. 458, Praha 5 - Zbraslav, v řízení o návrhu na neplatnost volby prezidenta republiky,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Navrhovatelé se ve svém návrhu, doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 2. 2013 a doplněném podáním ze dne 11. 2. 2013, domáhají rozhodnutí o neplatnosti 2. kola volby prezidenta republiky konaného ve dnech 25. a 26. 1. 2013.

[2.] Navrhovatelé mají za to, že v průběhu volební kampaně před 2. kolem volby prezidenta republiky bylo porušeno ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o volbě prezidenta republiky“). Na podkladu v návrhu předestřených mediálních výstupů kandidáta M. Zemana či ze strany syna současného prezidenta, V. K. ml., konkrétně namítají, že používáním lží, polopravd a manipulováním s fakty v průběhu volební kampaně před II. kolem volby, což vyvrcholilo i publikováním inzerátu v deníku Blesk dne 25. 1. 2013, došlo k vědomému a záměrnému porušení ust. § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky v neprospěch kandidáta K. Schwarzenberga, a to takovým způsobem, který mohl ovlivnit celkový výsledek volby.

[3.] Odpůrce 1) ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2013 poté, co rekapituloval argumentaci navrhovatelů, pouze stručně konstatoval, že jako volební orgán posouzení otázky, zda došlo či nedošlo k porušení pravidel volební kampaně, nemá ve své kompetenci a její řešení je ponecháno až na rozhodnutí soudu v rámci soudního přezkumu.

[4.] Právní zástupce odpůrců 2) a 3) Nejvyššímu správnímu soudu zaslal obsáhlé vyjádření, v němž zevrubně a za pomoci odkazů a přepisů mediálních výstupů týkajících se volební kampaně kandidáta M. Zemana reaguje na obecné výtky většiny navrhovatelů ve vztahu ke způsobu vedení volební kampaně a možného ovlivnění výsledků volby prezidenta republiky. Dále zpochybňuje aktivní legitimaci navrhovatelů k podání návrhů na neplatnost volby prezidenta republiky a také samotnou pravomoc Nejvyššího správního soudu o neplatnosti volby prezidenta republiky rozhodovat.

[5.] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou v dané volební věci splněny podmínky řízení, a shledal, že návrh obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti [§ 37 odst. 3 a § 93 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a byl podán osobou oprávněnou (§ 90 odst. 5 s. ř. s.) ve lhůtě sedmi dnů po vyhlášení celkového výsledku volby prezidenta republiky (§ 66 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky) u věcně a místně příslušného soudu (§ 68 zákona o volbě prezidenta republiky a § 92 s. ř. s.). Zpochybňují-li odpůrci 2) a 3) ve svém vyjádření pravomoc Nejvyššího správního soudu k rozhodování o neplatnosti volby prezidenta republiky, je třeba uvést následující.

[6.] Odpůrcům lze zčásti přisvědčit v tom, že relevantní právní předpisy, tedy soudní řád správní ani zákon o volbě prezidenta republiky, neobsahují ustanovení, které by přímo stanovilo, že v případě, že soud shledá návrh důvodným, rozhodne o neplatnosti volby prezidenta republiky. Ustanovení § 66 odst. 1 zákona o volbě prezidenta republiky ovšem upravuje soudní řízení o „návrhu na neplatnost volby prezidenta“ a definuje okruh osob či skupin osob k němu aktivně legitimovaných. Odstavec 2 téhož ustanovení navíc stanoví, že „[n]ávrh na neplatnost volby prezidenta může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby prezidenta“. Nabízí se tedy otázka, z jakého důvodu by zákonodárce dal stanovenému okruhu osob aktivní legitimaci k podání návrhu na vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky, pokud by v pravomoci soudu příslušného k řízení o tomto návrhu (§ 68 zákona o volbě prezidenta republiky) nebylo v případě, že shledá návrh důvodným, právě vyslovit neplatnost volby prezidenta republiky.

[7.] Na § 66 zákona o volbě prezidenta republiky pak navazuje § 90 odst. 5 s. ř. s., v jehož první větě se již přímo uvádí, že za podmínek stanovených zákonem o volbě prezidenta republiky se mohou k tomu legitimované osoby „domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti volby“. Pravomoc Nejvyššího správního soudu rozhodnout o neplatnosti volby prezidenta republiky tedy nepochybně vyplývá z § 90 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 66 zákona o volbě prezidenta republiky. Účelem daného řízení je zajistit účinnou ochranu proti takovým případným nezákonnostem v průběhu volby, které by mohly ovlivnit výsledek volby prezidenta. V případě důvodnosti návrhu bude tedy soudní ochrana zajištěna tak, že soud vysloví neplatnost volby prezidenta republiky nebo její části. O tom svědčí i § 90 odst. 5 věta pátá s. ř. s., jež stanoví, že „rozhodne-li soud o neplatnosti části volby prezidenta republiky, určí v usnesení, od kterého úkonu se volba prezidenta republiky bude opakovat“. Na uvedená ustanovení dále navazuje i § 59 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky upravující opakovanou volbu. Podle tohoto ustanovení „[o]pakovaná volba prezidenta nebo opakování části volby prezidenta se koná, shledá-li soud návrh na neplatnost volby prezidenta (§ 66) opodstatněným“. Upravuje-li zákon výslovně postup po vyslovení neplatnosti volby soudem, nelze tvrdit, že soud není oprávněn o neplatnosti volby rozhodnout.

[8.] Opačný výklad zastávaný odpůrci 2) a 3) neodpovídá doslovnému znění citovaných ustanovení ani úmyslu zákonodárce, o němž svědčí rovněž důvodová zpráva k zákonu o volbě prezidenta republiky: „*Soud může posoudit, že volební proces neproběhl v souladu se zákonem a je třeba opakovat celou volbu prezidenta znovu (tím umožnit vstoupit do volebního procesu např. i novým kandidátům), anebo že není třeba opakovat znovu celé volby, ale pouze jejich část, a to od úkonu, kde nastalo pochybení.*“ (Důvodová zpráva je dostupná na www.psp.cz.)

[9.] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že dne 29. 1. 2013 bylo v částce 11/2013 Sbírky zákonů pod č. 25/2013 Sb. zveřejněno sdělení Státní volební komise o vyhlášení celkového výsledku volby prezidenta republiky konané ve dnech 11. a 12. 1. 2013 (I. kolo) a ve dnech 25. a 26. 1. 2013 (II. kolo). Z čl. II sdělení vyplývá, že prezidentem republiky byl v této volbě zvolen Ing. Miloš Zeman, CSc.

[10.] Po ověření, že jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí věci, Nejvyšší správní soud přistoupil k meritornímu posouzení návrhu, přičemž dospěl k závěru, že není důvodný.

[11.] Nejvyšší správní soud shrnuje, že návrhu na neplatnost volby vyhoví pouze tehdy, jestliže dospěje k závěru, že byl porušen volební zákon, a to takovým způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby (srov. k tomu přiměřeně usnesení NSS ze dne 2. 7. 2004, č. j. Vol 6/2004 - 12, č. 354/2004 Sb. NSS, rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz). Rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát (nález sp. zn. Pl. ÚS 73/04 ze dne 26. 1. 2005, č. 140/2005 Sb., dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

[12.] Námitky navrhovatelů směřují konkrétně především proti nezákonnému způsobu zveřejnění a živému obsahu zmíněného inzerátu v deníku Blesk, a dále proti uvádění polopravd a lží v neprospěch kandidáta K. Schwarzenberga, což mělo mít zásadní vliv na konečný výsledek volby. Výslovně se navrhovatelé domáhají rozhodnutí, že volební kampaň M. Zemana porušila zákon a byla vedena nečestným a nepoctivým způsobem.

[13.] Zákon o volbě prezidenta republiky v § 35 odst. 1 definuje volební kampaň jako jakoukoli propagaci kandidáta na funkci prezidenta republiky a volební agitace v jeho prospěch, zejména veřejné oznámení určené na jeho podporu nebo sloužící v jeho prospěch, včetně jakékoli doprovodné akce, za které se poskytne nebo obvykle poskytuje úplata, pokud k takové propagaci nebo volební agitaci došlo nejdříve v den vyhlášení volby prezidenta ve Sbírce zákonů, anebo i před tímto dnem, jestliže taková propagace nebo agitace trvá i ke dni vyhlášení volby prezidenta ve Sbírce zákonů. Za volební kampaň se považuje i sdělení v neprospěch jiného kandidáta na funkci prezidenta republiky. Podle § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky pak volební kampaň „*musí probíhat čestně a poctivě, zejména nesmí být o kandidátech zveřejňovány nepravdivé údaje.*“

[14.] Zákonná úprava tak výslovně zmiňuje vedení kampaně i v neprospěch jiného kandidáta na funkci prezidenta republiky, tedy negativní kampaně. Jedním ze zákonných limitů (zejména) pro negativní kampaně je pak povinnost vést kampaně čestně a poctivě a především onen zákaz zveřejňovat nepravdivé údaje (§ 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky). Zákon nicméně blíže neobsahuje výklad užitých pojmů „čestně a poctivě“. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. Vol 15/2013, při aplikaci tohoto ustanovení soud musí vycházet nejen z toho, jak jsou tyto pojmy chápány v běžném životě, ale současně musí i přihlížet k charakteru volební kampaně. Ta má jistě svá specifika vyplývající z vyostřeného střetu mezi

jejími aktéry, kteří se jednak snaží získat podporu pro svůj volební program, jednak podlomit důvěru k volebnímu soupeři. Volební střet je fakticky nejen soutěží volebních programů a kandidátů v pozitivním smyslu (tedy vyzvednutím kladů vlastního programu a kandidujících osobností), ale i v negativním smyslu (poukazováním na zápory ostatních volebních programů i osob protikandidátů). Předmětné pojmy v prostředí voleb nelze ztotožňovat s dobrými mravy, tak jak jsou chápány občanským zákoníkem, ani je nelze posuzovat z hlediska soukromého práva a obecné morálky. Nedostatek etiky ve volební kampani ještě nečiní takové jednání protizákonným (srov. usnesení ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 45/2006 - 17, č. 963/2006 Sb. NSS).

[15.] Nejvyšší správní soud citované zákonné ustanovení interpretuje jako výraz zvýšené pozornosti zákonodárce ve vztahu právě k období volební kampaně, která se samozřejmě vyznačuje často velmi emotivní, napjatou a mnohdy i iracionální atmosférou. Rovněž je třeba připomenout, že ani v období volební kampaně nepanuje jakési „právní vakuum“, vyplňované výhradně volebním zákonem. I v období té nejžhavější fáze volební kampaně si všichni její aktéři musí neustále být vědomi toho, že se mohou dopustit porušení řady právních předpisů, a to nejen z oblasti volebního, nýbrž také třeba správního, občanského, mediálního či dokonce trestního práva. Posláním volebního soudu proto není zastávat pozici jakéhosi monopolního ochránce korektnosti celého volebního procesu. Tento úkol totiž přísluší i jiným orgánům veřejné moci a je věcí jednotlivých kandidátů a koneckonců i voličů, aby se svým aktivním jednáním zasazovali o férovost voleb. Možnosti volebního soudu jsou totiž v této fázi volebního procesu poměrně limitované: jeho pravomocí je pouze rozhodnout o neplatnosti voleb, což je samozřejmě natolik závažný zásah do projevené vůle voličů, že k němu lze přistoupit pouze ve výjimečných případech (srov. usnesení ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. Vol 44/2013).

[16.] Jak již Nejvyšší správní soud dovodil v cit. usnesení sp. zn. Vol 44/2013, soud se ztotožňuje s názorem, že řada tvrzení M. Zemana se mnoha lidem mohla jevit jako nekorektní, demagogická a některá dokonce až lživá. M. Zeman a jeho tým skutečně využívali různé způsoby, jak si na svoji stranu naklonit veřejné mínění a naopak co nejvíce poškodit svého protikandidáta. Jak připomíná A. Schopenhauer, *„často se stává, že kdo odchází z hádky jako vítěz, věří za to často ani ne tak správnosti svého úsudku při předložení svého výroku, jako chytrosti a obratnosti, se kterými je obhajovat“* (*Eristická dialektika*, Praha, 1991, str. 10). Nejvyšší správní soud nicméně nepovažuje za smysluplné pokoušet se analyzovat, zda tyto nezřídka velmi problematické způsoby byly používány spontánně anebo byly pečlivě připravovány předem. V konečném důsledku ani netvrdí, že nesměly být používány vůbec – samozřejmě s výhradou, že se nejedná přímo o lži. Pokud by totiž tyto ambice měl, stavěl by se do pozice konečného arbitra slušnosti a etiky, což mu však nepřísluší. Jak vyložil Ústavní soud ve shora citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 73/04, požadavek čestného a poctivého vedení volební kampaně nelze vykládat z hlediska soukromého práva a obecné morálky, neboť jde o volební kampaně, která není ničím jiným než bojem o hlasy voličů a v jejím rámci jsou proto voličům předkládány často velmi emocionální a vyostřenou formou argumenty, které mají ovlivnit jejich rozhodování. Zdejší soud k tomu dříve rovněž uvedl, že i vyjadřování čistě subjektivních politických názorů, byť se týkají osoby konkurenta v politickém boji, nelze považovat za porušení poctivosti a čestnosti volební kampaně (usnesení ze dne 25. 11. 2008, č. j. Vol 9/2008 - 33).

[17.] V nyní projednávané věci je pro Nejvyšší správní soud velmi podstatná následující okolnost. Na každý, byť třeba ne zcela férový argument, měl oponent v rámci volební kampaně šanci odpovědět. Argumentace užitá všemi aktéry prvních přímých voleb prezidenta republiky, a to včetně M. Zemana a jeho volebního týmu, v posledku podléhala kritickému posouzení ze strany voličů. Ti vnímají nejen obsah volebních prohlášení, ale i úroveň prostředků ve volebním boji užitých a rovněž případné účelové změny názorů jednotlivých kandidátů

na jednotlivá témata. Jinak řečeno, v případech, kdy je namítána nekorektnost vedení volební kampaně některým z kandidátů, musí soud hodnotit jednotlivé skutky (např. dehonestující tvrzení o protikandidátovi, šíření nepravdivých informací, osobní urážky apod.) jednak z hlediska jejich závažnosti a intenzity (v tomto kontextu je však vhodné spolu s L. Fullerem připomenout, že „většina nespravedlností tohoto světa není páčána pěstmi, ale lokty“, cit. dle *Morálka práva*, Praha, 1998, str. 147, což přeneseně na volební soudnictví znamená, že k prohlášení voleb za neplatné nemusí docházet jen v případě jedné intenzivní protizákonnosti, nýbrž také u většího množství protizákonností slabších), jednak také jejich *načasování*. Lze si tak - v obecné rovině - představit případy, kdy i protiprávní útoky menší intenzity mohou nabýt na významu při hodnocení korektnosti kampaně jako celku, pokud jsou učiněny v době, která protikandidátovi fakticky znemožňuje na ně jakkoliv efektivně zareagovat. Naopak zase může dojít k situaci, že i zjevně závažný „faul“, k němuž však dojde dlouho před hlasováním voličů, volební výsledek výrazněji neovlivní, neboť dotčený kandidát na něj může přiměřeným způsobem odpovědět a v konečném důsledku z toho třeba nakonec i politicky profitovat (podobně viz usnesení NSS ze dne 26. 6. 2006, č. j. Vol 5/2006 - 46). Jak totiž plyne z politologické literatury, „*výjimečně agresivní styl negativní volební kampaně může mít kontraproduktivní efekt, tj. může se obrátit proti jeho iniciátorovi a v důsledku snížit počet získaných hlasů ve volbách*“ (L. Cabada, M. Kubát a kol., *Úvod do studia politické vědy*, Eurolex Bohemia, 2002, str. 320).

[18.] Pokud proto navrhovatelé namítají, že volební kampaň M. Zemana a jeho týmu se snažila uváděním polopravd, manipulováním s fakty a účelovým překrucováním výroků zeslabit pozici protikandidáta K. Schwarzenberga, Nejvyšší správní soudu konstatuje, že tento způsob kampaně se sice může někomu jevit jako nevkusný či nekorektní, nicméně nelze jej bez dalšího současně označit i za protiprávní. Každá negativní kampaň je totiž zcela přirozeně zaměřena na zdůraznění slabých míst oponenta, byť se jedná o slabá místa třeba i jen zdánlivě. V tomto kontextu viděno většina tvrzení navrhovatelů spadá právě do této oblasti. Z hlediska právního posouzení celé věci není tak rozhodující, že M. Zeman a jeho volební tým hrubě zkresloval a dezinterpretoval některé výroky K. Schwarzenberga, ale podstatné je, že na tyto výroky mohl K. Schwarzenberg a jeho stoupenci reagovat, což také činili. To platí i ve vztahu k obvinění K. Schwarzenberga ze srovnávání E. Beneše s válečnými zločinci souzenými v Haagu a ze zpochybnění platnosti tzv. Benešových dekretů, resp. k účelově historii zkreslujícím výroků V. K. ml., zpochybňujícím vlastnictví otce kandidáta K. Schwarzenberga a morálně jej odsuzujícím pro zapletení se totalitním režimem.

[19.] Jiná je ovšem situace u dalších pochybení, která navrhovatelé volební kampani vytýkají. Konkrétně ve vztahu k celostránkovému inzerátu v deníku Blesk, který vyšel v první den druhého kola voleb prezidenta republiky (srov. deník Blesk, 25. 1. 2013, s. 9), Nejvyšší správní soud již konstatoval v usneseních ze dne 18. 2. 2013, sp. zn. Vol 15/2013 či sp. zn. Vol 44/2013, že tento inzerát obsahuje přinejmenším jedno nepravdivé tvrzení, a to o poděkování kandidáta K. Schwarzenberga B. P. za jeho podporu (k nepravdivosti tohoto tvrzení srov. vysvětlení M. Zemana v prezidentské debatě na ČT 1 dne 24. 1. 2013 a následné dementi Britských listů z téhož dne, viz <http://www.blisty.cz/art/67152.html>). Tím byl porušen zákaz uvádět o kandidátech nepravdivé údaje dle cit. § 35 odst. 2 zákona o volbě prezidenta republiky. Současně byla porušena též povinnost dle § 35 odst. 3 zákona o volbě prezidenta republiky, podle něhož „[p]ropagace nebo volební agitace šířené prostřednictvím komunikačních médií musí obsahovat informaci o jejich zadavateli a zpracovateli; to platí obdobně i pro sdělení v neprospěch kteréhokoli kandidáta na funkci prezidenta republiky.“

[20.] Stejně tak byla lživá informace, šířená tentokráté týmem M. Zemana, podle níž jsou na zámku K. Schwarzenberga nacistické symboly (<http://www.novinky.cz/domaci/291011-zeman-se-omluvil-schwarzenbergovi-za-reci-o-hakovych-krizich.html>). Navrhovatelům je třeba přisvědčit rovněž v tom, že se M. Zeman dopustil lži, pokud v debatě kandidátů dne 22. 1. 2013 K. Schwarzenberga nařkl z toho, že po restituci zámku v Čimelicích nasadil takové nájemné, že se učiliště pro zdravotně postižené děti muselo odstěhovat a že o služební byt přišla též učitelka T. B. (http://www.lidovky.cz/ze-me-schwarzenberg-vyhnal-z-bytu-lez-jako-vez-f4u-zpravy-domov.aspx?c=A130123_135030_ln_domov_ogo).

[21.] V uvedených případech nepochybně došlo k porušení zákona, konkrétně v prvním případě § 35 odst. 2 a 3 zákona o volbě prezidenta republiky, v druhém a třetím případě § 35 odst. 2 téhož zákona. Obě skutečnosti bezesporu měly racionální vztah ke zvolení kandidáta, jehož zvolení je napadeno. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že ve věci není dána třetí podmínka pro závěr o neplatnosti volby prezidenta republiky, tj. existence tak zásadní intenzity nezákonnosti, která je ve vztahu příčinné souvislosti k výsledku volby. Lze jen připomenout, že dle „volební“ judikatury Nejvyššího správního soudu musí protizákonnost dosahovat takového stupně, kdy je možno se důvodně domnívat, že pokud by k ní vůbec nedošlo, nebyl by kandidát zřejmě vůbec zvolen. Intenzita porušení volebního práva ve vztahu k inzerátu v deníku Blesk je bezesporu mimořádně velká. Deník Blesk je nejčtenějším českým deníkem, jeho náklad se pohybuje kolem 300 000 kusů, každodenně zasahuje výrazně více než jeden milión čtenářů (<http://www.mediaguru.cz/2012/08/prodane-naklady-deniku/>). Inzerát vyšel v první den voleb, kandidát K. Schwarzenberg, v jehož neprospěch inzerát směřoval, tak neměl reálnou šanci na lži tam uvedené reagovat, což byl také bezesporu účel sledovaný jeho původním zadavatelem.

[22.] Spojení zadavatele inzerátu s týmem zvoleného kandidáta M. Zemana však nebylo v tomto řízení prokázáno. Současně výsledek voleb ve prospěch kandidáta M. Zemana je tak výrazný, bezmála 500 000 hlasů (srov. oficiální výsledek voleb vyhlášený pod č. 25/2013 Sb., podle něhož tento rozdíl činil 476 234 hlasů), že se lze domnívat, že samotný inzerát, byť porušující dokonce dvě zákonné normy (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o volbě prezidenta republiky), nebyl s to takto výrazný výsledek založit. Jinými slovy, přes vysokou intenzitu protizákonnosti nebyl inzerát s to zásadně zpochybnit volební výsledky. Soud se shoduje s názorem Ústavního soudu, podle něhož za porušení pravidel volebního procesu by měl být v první řadě sankcionován ten, kdo je způsobil. Hrozba zrušení výsledku voleb jako jedině možný důsledek je v takovém případě v rozporu s ústavním principem přiměřenosti zásahu veřejné moci (takto cit. nálezný sp. zn. Pl. ÚS 73/04).

[23.] Co se týče lži volebního týmu M. Zemana a jeho samotného ohledně nacistických insignií v údajném sídle manželky kandidáta K. Schwarzenberga a okolností restituce zámku v Čimelicích, dopady těchto porušení zákona nebyly podle názoru soudu rozhodující pro konečný výsledek voleb (viz bod 11), a to právě proto, že kandidát K. Schwarzenberg a jeho tým měli šanci tyto lži přesvědčivě vyvrátit, což v prvním uvedeném případě nakonec vedlo k tomu, že i sám kandidát M. Zeman posléze pochybení uznal a svému protikandidátovi se omluvil.

[24.] Lze tak uzavřít, že volební stížnost navrhovatelů není důvodná. Jakkoliv se totiž Nejvyšší správní soud ztotožňuje s řadou uplatněných námitek co do jejich skutkového vymezení, pouze v několika případech je možné hovořit o protizákonnosti, přičemž tato zjištěná protizákonnost podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nedosahuje takové intenzity, aby byla způsobilá zpochybnit výsledky voleb jako celku s ohledem na rozdíl téměř 500 tis. hlasů, o které obdržel vítězný kandidát více.

[25.] Nejvyšší správní soud proto návrh jako nedůvodný usnesením zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 93 odst. 4 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů. Soud rozhodl o návrhu bez jednání. V tomto typu řízení jej není třeba nařizovat, byť se provádí dokazování (§ 90 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu